

Sygn. akt II PK 270/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko „P.” S.A. z siedzibą w W.
o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt VIII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 24 maja 2013 r.

Zarzucono naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 52 § 2 k.p. W ocenie skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które przedstawiono w formie następującego pytania: „czy w przypadku osób na stanowisku kierowniczym można mówić o ciężkim naruszeniu podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie tylko wówczas, gdy świadomie lub z rażącym niedbalstwem naruszają określone procedury, ale również gdy stopień niedbalstwa

jest niższy niż rażące, w szczególności, jeśli zaniedbanie pracownika istotnie zagraża interesom pracodawcy”.

W dalszej części skargi stwierdzono również, że dotyczy to: „określenia, czy o ciężkim naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych można mówić wówczas, gdy pracownik świadomie dokonuje złamania obowiązujących przepisów, czy reguł, czy również wówczas, gdy do złamania takich reguł dochodzi w sytuacji, gdy pracownik dopuszcza się takiego zachowania poprzez swoje zaniedbanie, którego nie był świadomy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Zadaniem Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie sądów powszechnych w orzekaniu, poprzez dokonywanie zwykłej, przynależnej każdemu sądowi interpretacji przepisów, z wykorzystaniem wiedzy, jaką niosą same przepisy oraz ich rozumienie w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie prawa (przykładowo postanowienie SN z 29 października 2009 r., III CZP 74/09, LEX nr 551887). Skarżący sam we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał orzeczenia, które wskazują, w jaki sposób oceniać naruszenia podstawowych obowiązków pracowników na kierowniczych stanowiskach.

W orzecznictwie przyjmuje się, że pojęcie „ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych” w art. 52 § 1 pkt 1 k.p. jest klauzulą generalną i nie ma możliwości wyjaśnienia tego pojęcia w taki sposób, aby w każdej sprawie subsumcja stanu faktycznego do określeń „ciężkie naruszenie” oraz

„podstawowe obowiązki pracownicze” nie budziła wątpliwości (zob. postanowienie SN z 14 lipca 2004 r., II PK 139/04, niepubl.).

Wiąże się to z rolą Sądu Najwyższego w systemie wymiaru sprawiedliwości w RP. Skarżący, udowadniając spełnienie przesłanek przedsądu nie może domagać się od Sądu Najwyższego, aby zastępował ogólne klauzule (zwroty niedookreślone) przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule (postanowienie SN z 5 listopada 2008 r., III SK 22/08, niepubl.).

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.